

MENINGEN van anderen

Officiersopleidingen...

Graag wil ik reageren op uw editoriaal 'Officiersopleidingen: balanceren tussen Mars en Minerva'.¹ Dat officieren vanaf een bepaald niveau (hoofdofficier?) ook het vereiste (wetenschappelijk) denk-niveau nodig hebben, lijkt een inhouds-loze en dus overbodige opmerking. Maar dat betekent ook het omgekeerde: een wetenschappelijke opleiding is lang niet altijd nodig, zelfs niet altijd een pré.

Op pelotonsniveau heeft bijna niemand behoefte aan een wetenschappelijke benadering van een probleem; een goede militaire analyse maken van een opdracht is al uitdagend genoeg...! Tenminste, dat zijn mijn ervaringen uit mijn eigen tijd en uit observaties van nu. Dat pleit er voor om de KL-officier niet van huis uit een wetenschappelijke opleiding mee te geven, maar deze pas aan te bieden na enkele jaren operationeel functioneren en dan slechts aan diegenen die dat zelf ook echt willen.

¹ MS 11 (2003) (jrg. 172) p.550-551.

Dit sluit ook aan bij het idee om iedereen van huis uit hetzelfde (BBT-)contract aan te bieden en pas na verloop van tijd en na bewezen functioneren een contract voor onbepaalde tijd. Het aanbieden van laatstgenoemde contract zou wellicht goed samen kunnen vallen met het laten volgen van een (deel van een) wetenschappelijke studie (al dan niet aan de KMA).

Dat laat onverlet dat elke officier een gedegen vakopleiding moet krijgen, met onderwerpen als tactiek, doctrine en ethiek; kortom, die onderwerpen die direct raken aan ons operationele optreden. We maken nu nog te vaak mee dat officieren op een startfunctie nog wel erg veel moeten leren. Dat lijkt niet erg, totdat we bedenken dat ze wel degelijk op korte termijn met hun eenheid uitgezonden kunnen worden. Een uitzendgebied is géén leeromgeving!

Dus er moet ook voldoende aandacht worden besteed aan praktische zaken én het praktisch beoefenen ervan, merendeels vervat in de wapen- c.q. dienstvaktechnische opleiding. Zo valt het mij op dat het trainen van commandovoering wel (uitgebreid) gebeurt bij cursisten op het OTCMan (dus collega's van de infanterie en cavalerie), maar veel minder bij andere OTCa. Gevolg van verouderde verschillen in opvatting over ons optreden, is mijn inschatting.

Verder ben ik blij dat ook u signaleert dat het IDL meer selecteert aan de hand van het profiel van de ideale stafofficier en minder aan dat van een goede commandant. Blijkbaar heeft de KL meer behoefte aan goede stafofficiëren dan aan goede commandanten.

Dat zet mij aan het denken, zeker gezien de huidige berichtgeving over de 'NATO Response Forces' en de hoge waarschijnlijkheid van inzet van deze troepen, wellicht in een hoog geweldsspectrum...

Ook onze bazen hoor ik wel vaak en duidelijk verwachtingen uitspreken over hun ondercommandanten en niet zozeer over hun stafofficiëren.

Mogelijk kunnen we dit probleem oplossen door twee loopbaanprofielen te creëren: een operationeel profiel voor met name commandanten en een stafprofiel voor het functioneren op formatiestaven. Daardoor krijgen we méér kwaliteit op méér plekken dan nu het geval is.

De rol van commandant vergt nu eenmaal héél andere vaardigheden en eigenschappen dan die van de stafofficier. Een goede commandant maakt nog geen goede staf-officier en vice versa. Daarvan kunnen we denk ik allemaal wel een of meer voorbeelden bij verzinnen...

J. DOCTER, majoor der artillerie

BOEKEN bespreking

DAF 7-streppers

De oer-DAF-trucks 1949-1955, door Hans Stoovelaar, Uitgeverij Aprilis, Zaltbommel, 2003, 168 p., foto's. ISBN 90 5994 003 2 € 29,50

De band tussen de Nederlandse defensie en 'onze vaderlandse trots' DAF is bijna net zo oud als de geschiedenis van het roemruchte merk zelf. Al in de jaren der-

tig van de vorige eeuw leverde 'Van Doorne's Aanhangwagenfabriek N.V.' aanhangwagens en de in samenwerking met de artillerieofficier P.H. van der Trappen ontwikkelde 'TRADO'-achterconstructie aan het Nederlandse leger.

In 1939 volgden de M39 pantserswagens en een amfibievoertuig op basis van de Citroën Traction Avant. Toen DAF na de Tweede Wereldoorlog een echte autofabriek werd, was de Koninklijke Landmacht een van de eerste grote afnemers.

Voor ingewijden

De term 'zevenstreper' zal alleen bij een kleine groep ingewijden een gevoel van herkenning oproepen. Met deze benaming wordt het eerste type DAF frontstuurtruck

bedoeld, dat sinds juli 1949 werd geproduceerd. Feitelijk is er niet sprake van één type, maar van een familie van wel 100 verschillende uitvoeringen, waarvan de A30, A40 en A50 de bekendste zijn. De naam 'zevenstreper' vindt zijn oorsprong in de gezichtsbepalende voertuiggrille, die was opgebouwd uit zeven verchromde strips. In het onlangs verschenen boek *DAF 7-streppers* van de hand van Hans Stoovelaar staat deze vroege DAF-serie centraal.

Hans Stoovelaar is geen onbekende met het onderwerp DAF. Eerder publiceerde hij al *DAF in Amsterdam* en *DAF 2600. Klassieker van de weg*. Voor zijn nieuwste titel heeft de auteur uitvoerig onderzoek verricht in de beschikbare documentatie